

ZVON

Bude nový kněz!

Katolické Misie

Msgr. Peter Esterka, 300 East Taft Ave.,
Orange, CA. 95665-4388. Tel.: (714) 998-0251 FAX: (714) 637-0201

Dne 17. října slavíme svátek sv. Hedviky.
Nově založena diecéze ostravsko-opavská
je zasvěcena právě této světici.

Svatá Hedvika. Podle iluminace z tzv. Ostrovského rukopisu, vytvořeného pro slezského knížete Ludvíka z Lehnice před rokem 1360. Světiče je bosa, punčochy má přehozeny přes ruku a v náručí nese sošku Panny Marie.

Svatá Hedvika, patronka Slezska, je oblečena buď jako kněžna, nebo jako řeholnice. Často drží v náručí sošku Panny Marie nebo je bosa a nese si boty v ruce. Dalším z jejích atributů je model kostela. Bývá zobrazována, jak odkládá korunu a vévodský plášť na znamení, že se zřídá světa, a jak jí Kristus žehná z kříže. Známa je i scéna, kdy usnula při čtení a lampa se převrhla na knihu, která však zázrakem nezačala hořet.

HEDVIKA

*****

Roku 1186 se ve slezském městě Vratislavi konala slavná svatba. Syn slezského vévody Jindřich se ženil s Hedvikou, dcerou Bertolda z Andechsu. Jeho mladičká nevěsta byla dívka bohabojná a ctnostná, od útlého dětství vychovávaná v klášteře. Její největší touhou bylo sloužit Bohu, ale podvolila se přání rodičů a vstoupila do svazku manželského.

Jindřich svou ženu upřímně miloval a rád se na její přání vzdal hlučných zábav a slavností. Zakrátko se přičiněním mladé vévodkyně slezský dvůr stal místem mravnosti a křesťanské lásky. Hedvika neúnavně pečovala o chudé a nemocné, vlastníma rukama sbírala byliny a připravovala masti. Když město Vratislav zpustošil hrozný požár, pomáhala vévodkyně postiženým penězi i jídlem a vymohla na svém tchánovi, aby jim na rok odpustil daně.

Stejným dílem jako na chudé pamatovala Hedvika i na církev. Spolu s manželem založila četné chrámy a kláštery, z nichž nejvýznamnějším byl klášter v Třebnici. Hedvika mu věnovala celé své věno a její manžel ho bohatě nadal statky a svobodami. Vévodkyně klášter často navštěvovala. Mnohdy z pokory přicházela bosa, se střevíci v ruce, oděna prostým šedým šatem jako kajnice. Když roku 1238 ovdověla, uchýlila se do Třebnice natrvalo a žila tam jako jeptiška nosic řeholní roucho, ač nesložila řeholní sliby.

Jednou seděla Hedvika v klášterní zahradě se sestrou Adlétou. Zčistajasna jí požádala, aby se modlila za jejího syna Jindřicha, neboť mu hrozí brzká smrt. Zanedlouho nato vpadla do země vojska Tatarů a její syn hrdinsky padl v bitvě u Lehnice. O dva roky později se rozloučila se životem i jeho matka, uctívána všemi jako svěťice a oplakávána chudými ze širého okolí.

MŠE SV., KTERÉ BYLY OBĚTOVÁNY OTCEM ESTERKOU:

- 17.8. za + Pavla Topenčíka - manželka Marie
- 18.8. za + Franka Podeště - manželka Marie
- 19.8. za + rodiče Polínkovy - dcera Marie
- 20.8. za + Annu Zamberi - Marie Topenčík

SVATÝ VÁCLAVE,
VÉVODO ČESKÉ ZEMĚ,
KNÍŽE NÁŠ,
PROS ZA NÁS BOHA,
SVATÉHO DUCHA!

KRISTE ELEISON!

*Svatý Václav mezi dvěma anděly.
Podle legendy ho iakto spatřil cí-
sař Jindřich, když se Václav dostavil
na říšský sněm. Socha, umístěná
ve Svatováclavské kapli
katedrály sv. Víta
v Praze, je dílem Petra
Parléře z roku 1373,
andělé jsou ná-
stěnná malba
asi z roku 1500.*

NEW YORK

ZÁŘÍ/SEPTEMBER

1996

KNÍŽE VÁCLAV

*****

Když roku 921 zemřel český kníže Vratislav, byl jeho syn Václav ještě příliš mlád, aby se mohl ujmout vlády. O výchovu dědice trůnu pečovala jeho babička Ludmila, manželka prvního křesťanského knížete Bořivoje. Od chvíle, kdy ji spolu s manželem pokřtil na Moravě svatý Metoděj, žila příkladným životem a dbala, aby i její vnuk byl vychováván jako řádný křesťan. Kněz Kaich ho naučil slovanskému písmu a na hradě Budči se kněžič seznámil se vším, co bylo psáno ve svatých knihách, a naučil se číst a psát písmem latinským.

Po dobu Václavovy nedospělosti spravovala zemí jeho matka Drahomíra. S nevolí pozorovala Ludmilin vliv na syna a bála se, že se z dědice trůnu stane změkčilý slaboch. Nakonec se rozhodla k hrůznému činu; její oddaní sluhové přepadli Ludmilu na jejím vdovském sídle, právě když se modlila večerní modlitbu, a zardousili ji závojem, který jí strhl s hlavy.

Když se Václav sám ujal vlády, pečoval o to, aby křesťanství skutečně zakořenilo v duších jeho poddaných. Sám jim předcházal příkladem: vlastníma rukama žal klasy na poli a ze semleté mouky

pekł hostie, trhal hrozny na vinici a lisoval z nich mešní víno. Chodíval také na tržiště, vykupoval otroky a dával jim svobodu, kácel šibenice a propouštěl vězně ze žalářů. Václavova laskavost povzbudila zlíckého vévodu Radslava, aby se pokusil dobýt část Václavova území. Mírumilovný kníže byl tedy nucen obléci zbroj a vytáhnout proti nepříteli. Protože chtěl šetřit životy svých věrných, vyzval Radslava na souboj. Když však chtěl Radslav pozdvihnout proti Václavovi zbraň, spatřil na jeho čele zářící kříž. Přemožen posvátou bázní padl na kolena a prosil o smír.

Václavova zbožnost a smířlivost budila nevoli u mnoha bojovníků. Začali lichotit jeho bratrovi Boleslavovi, že on by zajisté byl lepším vládařem než ten polomnich. Boleslav, který Václavovi zalíval, že souhlasil s poplatkem císaři, aby zachoval mír, se nakonec nechal svést ke zločinu. Pozval bratra na své sídlo při oslavě výročí vysvěcení tamějšího kostela. Když šel Václav časné ráno na mši, vytrhli na něho vrahové s tasenými meči. Dostihli ho u chrámových dveří a na místě ho ubili.

What Is Essential?

Just this month our diocese has gone through the somewhat traumatic experience of the changing of pastors. Such changing around of priests is nothing new, as we all know. Not only has my pastor moved but also one of the two assistant pastors, Fr. Frank, has moved to another parish after only one year of being here at the parish. I was sorry that both of these priests left; I had got used to them. Yet I understood and accepted their departure from the parish. The pastor, one of the youngest in the diocese, actually asked for the transfer because the bishop had decided to establish a brand new parish in one of the growing suburbs of Los Angeles and offered the job of building it to my pastor. After some consideration my pastor accepted the challenge. He knew that such an opportunity does not come along every year. He left the parish with some apprehension but excited and eager to prove that he can do it! He was a marvelous pastor, very supportive and kind. People loved him and we will all miss him.

Fr. Frank, the former assistant, probably asked for his transfer as well. I'm not sure of this, never having discussed it with him directly. Still I was not surprised when I learned that he is leaving our parish. He is a great priest, young, knowledgeable, friendly, a powerful speaker (he has been asked to give retreats as far away as Australia and New Zealand), an excellent singer, and an even better liturgist. He had majored in the study of liturgy, and is always the one to be responsible for the liturgy during diocesan gatherings like the priests' retreat. I enjoyed concelebrating the Eucharist with him because of his always well-prepared, excellent homilies. Many people love him and his liturgies.

But there were those who not only criticized him, but actually hated him. How do I know this? Because they told me so themselves. The reason for this rejection and hatred was the fact that Fr. Frank began the Eucharist standing not behind the altar or at the chair, but in front of the altar, as close as possible to the first pews. He conducted the penitential rite from there, said the opening prayer from there, and sat in the first pew during the first reading (read by a lector) and delivered the homily from there.

In the eyes of some of the daily church-goers, this was heresy! Another evidence of heresy to them was that Fr. Frank didn't want the altar servers to ring the bells at the time of the consecration (elevation of the host). When there were school

children at Mass he had a dialog homily with them and also used the text of the canon specifically written for children. He often asked people to sing during the Mass even on week days. He could risk it where some of us could not, because he has a strong and beautiful voice. Did the fact that he had a beard contribute to some people's dislike of him? Probably. But think about it: is any of the above a good reason for anyone to dislike him? To hate him? And these are daily communicants!

I find this to be sad. What is the reason that some people can be so rigid? First, I think it is because some people are incapable or unwilling to grow and change. The second reason is that they don't realize that in our belief and our religious practices there are essential truths and belief, but there are also accidentals, more peripheral to the core of the faith. It is essential to believe that Jesus came to save us, that He is the Son of God and the Second Person of the Trinity, that He is really present in the Eucharist, and that our sins will be forgiven. It is important for a Christian to pray and to pray often, but the exact time or place or position in which I should pray is optional, accidental. It is essential that I participate in the Eucharist, but how I'm dressed for that occasion is open to variation. I know that most of us dress well, and the occasion certainly demands it, but how we dress for the Eucharist is ultimately not essential. On the contrary, when we put too much emphasis on how we look instead of what is in our heart, it actually can be a bad thing.

Last year there was a major controversy among Catholics in the Czech Republic about how to receive Holy Communion - on the tongue or in the hand. It was at that time that Cardinal Vlk himself, whom many of you met during his visit to the United States several years ago, warned that we must not put too much emphasis on secondary, accidental beliefs and religious practices, and that we should pay greater attention and spend more of our time and energy on essential realities in our life.

I am very sad that our parish lost Fr. Frank, but I'm even sadder that we continue to have people at our daily Masses who are capable of such narrow-mindedness and hate. To be a good Catholic in our society is a great challenge to a person today. Yet it is perhaps even more difficult to be a good Catholic in the eyes of those who are defending their own standards. Well-meaning but rigid, these few people can't even see the harm that they themselves are causing. Let us pray for them and for ourselves that we will always be able to overcome our rigidity and prejudices and be, as was Jesus, of gentle and forgiving hearts.

Zprávy z misie, domova a ze světa...

P O Z O R !

NEPŘEHLEDNĚTE!

Z PERA MSGRA ESTERKY.

Milí členové krajanské rodiny v New Yorku a okolí!

NOVÝ ČESKÝ KNĚZ, OTEC JINDŘICH K O T V R D A, PŘILETÍ DO NEW YORKU, ABY PŘEVZAL MÍSTO KRAJANSKÉHO MISIONÁŘE, UŽ 19. ŘÍJNA !!

Mnozí jste poznali O. Jindřicha před dvěma léty na jeho cestě do Austrálie.

PRVNÍ KRAJANSKÁ MŠE SV. BUDE SLOUŽENA OTCM JINDŘICHEM 27. ŘÍJNA V 10:15 hod. dop. OPĚT V DOLNÍM KOSTELE PANNY MARIE KARMELSKÉ V ASTORII.

Po mši sv. bude beseda ve farní hale, jako obvykle. Prosíme kuchařky, aby se postaraly o občerstvení. Už předem děkujeme!

V NEDĚLI, 3. LISTOPADU, BUDE O. KOTVRDA OFICIÁLNĚ UVEDEN MONSIGNOREM ESTERKOU PŘI MŠI SVATÉ DO FUNKCE MISIONÁŘE PRO KRAJANY V NEW YORKU A OKOLÍ.

Další podrobnosti se dovíte později. Dnes už spěcháme, abyste toto číslo ZVONU dostali včas.

TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU !